

Verslag leesclub “Vrouwen van Nu”: 15 juli ten huize van Conny

Het boek *Het Satijnen Hart* van Remco Campert

Aanwezig: Joke, An, Leny, Nan, Ria, Greet en Conny

Wat vonden we van het boek:

- Leny vond het een mooi boek, het leek wel veel op het vorige boek (Op Slot van Bernlef), maar deze vrouw had meer pit. Opvallend was de arrogantie van de schilder.
- Ria vond het ook een mooi boek, de schilder was een egocentrische man, die ze precies Komrij vond. Beetje cynische ironische toon.
- Conny vond het goed leesbaar; de titel begreep ze echter niet.
- Nan heeft het boek met plezier gelezen. Het probleem van het ouder worden raakte haar zelf ook.
- An vond het eveneens een mooi boek; de ommekeer van down naar actief van de schilder deed haar goed. De hoofdpersoon deed haar echt aan Remco Campert denken.
- Greet vond het een ook goed boek met mooi taalgebruik.
- Joke vond het wat minder, een beetje vlak. Ze had wat meer over Cissy willen weten. Een beetje een vooroordeel is het wel; ze vindt de schrijver niet bepaald sympathiek.

De schrijver

Remco Wouter Campert is in 1929 geboren als zoon van de dichter Jan Campert (schrijver van het gedicht ‘De achttien doden’) en de actrice Joeki Broedelet. Hij groeide vanaf zijn 12^e jaar in een pleeggezin op. In 1950 richtte hij met Rudy Kousbroek het tijdschrift Braak op dat als platform voor experimentele dichters fungeerde. Hij behoorde tot zgn. Vijftigers die in verzet waren tegen de toenmalige literaire traditie en poëzie een nieuwe vorm gaven. Campert was de minst experimentele daarvan. Hij is meerdere malen getrouwd, heeft 2 dochters en is nu al weer jaren getrouwd met Deborah Wolf.

Hij is begonnen als dichter en ging pas later proza schrijven. In de jaren 70 had hij een writersbloc, maar na 1979 heeft hij weer volop gepubliceerd. Het grote publiek heeft hij met zijn roman ‘Het leven is verrukkelijk’ bereikt. Daarnaast heeft hij ook een tijdlang een column in de Volkskrant gehad, samen met Jan Mulder waarmee hij ook in het land is opgetreden. Hij heeft meerdere literaire prijzen ontvangen en schrijft nog steeds wekelijks in de Volkskrant.

Korte inhoud

De schilder Hendrik van Otterloo is aan het eind van leven een verzuurde oude man die niet meer schildert. Hij heeft een atelier dat al jaren leegstaat en door de gemeente Weesp met afbraak wordt bedreigd. Een actiegroep waar zijn zwager actief in is, wil hem als boegbeeld inzetten bij hun protesten. Hij heeft in zijn leven veel affaires gehad waarin hij de consumerende partij was. Slechts één vrouw, Cissy, heeft hem echt geraakt; zij heeft hem verlaten vanwege zijn egoïsme en hij heeft dat nooit kunnen verkroppen. Hij ziet haar dan ook als een rot wijf. Nadat hij haar rouwadvertentie leest en zijn halfzus hem vertelt dat Cissy wel degelijk om hem heeft gegeven, gaat hij genuanceerder over haar en zijn rol in het geheel denken. Uiteindelijk gaat hij weer naar het atelier, laat het opknappen en gaat weer schilderen, met als doel een naakt van Cissy te maken waarin haar echte glorie naar voren komt.

Perspectief

Vanuit de Ik-vorm

Titel

Satijn glibbert onder je schaar vandaan, evenals de liefde in het leven van de schilder.
Het hart op de omslag is een reproductie van een schilderij van Jim Dyne.

Greet